

misdad aan arbeidersbelangen en van welke kant dan deze misdaad ge-
pleegd is. Maar dit blijkt wel duidelijk, dat de arbeiders onder
elkaar zich onderkruipers of aan de andere kant misdadigers noemen.
En de oorzaak van deze strijd van arbeiders tegen arbeiders, dat
zijn de belangen van de vakverenigingen zelf, of beter, van degenen,
die van de vakvereniging leven. De belangen van de arbeiders komen
daarbij in de knel, en wat erger is, de gedachte van de klassestrijd,
destrijd van de arbeid tegen het kapital, wordt door de modder ge-
sleept.

**De strijd tegen het kapitaal kan alleen door de arbeiders zelf
gevoerd worden, en hun organisatie, die hen allen als arbeiders aaneen
sluit, is de bedrijfsorganisatie. Het onderhandelen met de onder-
nemers, wat tot één zaakje voor de vakverenigingsbestuurders geworden
is, staat de actie van de arbeiders in de weg. En daarom moeten de
vakverenigingen weg, wil de klassestrijd nieuw opleven.**

.....

HET EERSTVOLGEND P.I.C. -NUMMER VERSCHIJNT IN SEPTEMBER.

P. I. C. PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 125 (c)
A'DAM, GEM. GIRO C 2885

Dit persmateriaal wordt
aan belangstellenden
gratis toegezonden.

Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het
kapitalisme voert tot steeds
heviger crisissen, welke in
steeds groter werkloosheid en
telkens diepere ontzetting
van het productieapparaat hun
uitdrukking vinden, waardoor
miljoenen arbeiders buiten de
productie staan en aan de uit-
hongering zijn prijsgegeven. De
thans op den voorgrond treden-
de rationalisatie van het be-
drijfsleven versnelt het tempo
van deze ontwikkeling.

De toenemende verarming en
de steeds groeiende onzekerheid
van bestaan dwingen de arbeiders
den strijd voor de
communistiche productiewijze
aan te binden. De groepen van
Internationale Communisten
wekken de arbeiders in dezen
strijd op, het beheer en de
leiding van productie en distri-
butie volgens algemeen gelden-
de, maatschappelijke regels
ZELF ter hand te nemen, om
mee DE ASSOCIATIE VAN
VRIJE EN GELIJKE PRODU-
CENTEN te verwezenlijken.

De groepen van Internati-
onale Communisten zien den
wezenlijken vooruitgang der
arbeidersbeweging in de ont-
wikkeling van het zelfbewust-
zijn der arbeiders. Daarom
plaatsen ze zich tegenover de
leiderspolitiek van de parie-
mentaire partijen en van de
vakbeweging en stellen de
leuze:
**ALLE MACHT AAN DE
ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!**

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDEN DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!**

15 Juli '31.

DE ANARCHISTISCHE JONGEREN EN DE PROPAGANDA VOOR DE BEDRIJFSORGANISATIE.

Op vergaderingen van het Verbond van Anarchistische Jongeren
deze winter werd door hunzelf vastgesteld dat ze waren vastgeloo-
pen. Het kwam er niet in de eerste plaats op aande arbeiders tot
het anarchisme te bekeeren. Het voornaamste vraagstuk was: hoe
zullen de arbeiders de proletarische revolutie doorvoeren en hoe
werken de anarchistische jongeren daar het best aan mee. Ze beslo-
ten zich daarom niet meer Verbond van Anarchistische Jongeren te
noemen, maar Verbond van Revolutionaire Jongeren, en propaganda
te maken voor de B.O., omdat dit de organisatievorm was, waarmee de
arbeiders zelf hun eigen strijd voeren. Geen overeenstemming kon
worden bereikt over het vakverenigingsvraagstuk; besloten werd
dit in de loop van de winter verder te bespreken en op de Pinkster
Mobilisatie definitief uit te vechten.

DE PINKSTER MOBILISATIE.

Hiervan gaven we nog geen verslag, daarom zullen we het hierbij nog
even doen. Doordat deze P.M. niet op anarchistisch standpunt stond,
maar een P.M. was van revolutionaire jongeren, die de B.O. wilden
propageeren, konden wij er ook actief aan deelnemen.

Op deze P.M. kwamen verschillende tegenstellingen naar voren.
Deze tegenstellingen waren niet anarchisme contra marxisme. Het
bleek zelfs duidelijk dat deze tegenstelling verouderd was. Er zijn
nu nieuwe scheidingsmuren gekomen, die dwars door het anarchistische
en marxistische kamp heenlopen. De tactische verschillen die tus-
schen Marx en Bakunin bestonden, zijn verouderd. Ook voelen wij de
dikwijls juiste critiek van de anarchisten tegen de marxistische
theorie, zoals die door de sociaal-democraten tot staatsocialisme
verdraaid is, niet als tegen ons gericht. De tegenstelling marxisme
- anarchisme is eigenlijk al verouderd gebleken in de revolutie,
waar marxisten en anarchisten stonden tegenover andere marxisten
en anarchisten.

De tegenstellingen op de P.M. waren anders.

Het eene verschilpunt liep over de vakvereniging. De revolutionaire jongeren waren het er allen over eens dat de vakvereniging een organisatie was, die voor de strijd niet meer was te gebruiken. Dit gold voor alle vakorganisaties, N.V.V., N.A.S., N.S.V., onverschillig welke. Een verschil was er inzake het N.S.V. De eene partij stond op het standpunt, dat het N.S.V. bestreden moest worden als iedere andere vakbond. De andere partij zei dat het N.S.V. in de praktijk wel een gewone vakbond was, maar dat de theorie (de beginselverklaring van de I.A.A.) zich wel verdroeg met de gedachte van de B.O. Daarom wilden ze in het N.S.V. gaan, zich bereepen op de beginselverklaring van de I.A.A. en daar propaganda voor de B.O. gedachte maken. Voorstanders van het N.S.V. zoals het is waren eigenlijk alleen eenige kopstukken van het N.S.V., die uitsluitend naar de P.M. gekomen waren om daar propaganda voor hun organisatie te maken.

De tweede tegenstelling was deze: Moet de propaganda organisatie zich boven de massa plaatsen, of er in. Moeten we de arbeiders zelf laten handelen, of moeten we hun een strijdprogramma voorschrijven. De eene partij wilde zich uitsluitend bepalen tot de propaganda voor bedrijfsbezetting en verwierp iedere actie voor lotsverbetering. Het doel van de loonstrijd was een nieuw compromis met het kapitaal, de revolutionairen hadden niet tot taak daar op aan te sturen, maar om het kapitalisme te overwinnen door de bedrijfsbezetting. De andere partij vond dat ook in iedere stakingsactie een verzet tegen het kapitalisme steekt, die het waard maakt dat we er mee onze krachten aan geven. We mogen die verzetgeest niet negeren, maar moeten die versterken. De ondervinding leert dat de arbeiders altijd alleen daar in verzet komen, waar de nood hun er toe dwingt. Wanneer deze acties bij de staking blijven staan en nog niet tot bedrijfsbezetting uitgroeien, komt dat niet zoo zeer doordat de arbeiders niet weten wat ze te doen hebben, maar omdat ze voelen dat ze nog niet sterk genoeg zijn en meer te doen. Pas wanneer ze in de strijd van alle dag gezien hebben hoe groot hun krachten zijn, wanneer de geest van solidariteit voldoende gegroeid is, zullen ze tot zulke dingen overgaan. Maar deze strijd van alle dag beweegt zich juist rondom het arbeidsloon. En de solidariteit kan alleen dan groeien, wanneer in iedere strijd de eenheid gesteld wordt boven organisatiebelangen. We hebben ons dus niet te verbeelden dat we zoo heel veel revolutionairder zijn dan onze medearbeiders. Wij kunnen alleen ook niets, en zoo staat ieder arbeider ervoor, zoolang hij niet de zekerheid heeft, dat de anderen mee zullen doen. Wat we wel kunnen is de arbeiders voor te houden dat ze hun strijd alleen zelf kunnen voeren. Zoodra ze er andere organisaties bij halen wordt de actie versnipperd. Maar zoodra ze zich in de bedrijven zelf aansluiten komen ze sterk te staan. Dit te propageeren en te ondersteunen hoort onze propaganda voor de B.O. te zijn.

Nu was het op de P.M. zoo, dat deze twee tegenstellingen door elkaar heen liepen. Degenen die naar het N.S.V. wilden gaan waren de "reformisten", degenen die het N.S.V. als vakorganisatie bestreden verwierpen tegelijk iedere loonstrijd. Onze menschen hadden dus aan de eene kant stelling te nemen tegen het N.S.V. Als de beginselverklaring van de I.A.A. zich wel met de B.O. idee verdraagt, en de praktijk van het N.S.V. niet, dan komt dat alleen, doordat het gedrag van een organisatie niet bepaald wordt door een beginselverklaring, maar door de doelstelling. Het N.S.V. stelt zich ten doel de arbeiders aan te trekken en voor zijn beginselverklaring te winnen door zich voorloopig te bepalen tot de strijd voor lotsverbetering binnen het kapitalisme. De bouw van de organisatie moet dan ook met dat doel in overeenstemming zijn. Maar omdat dit doel hetzelfde is als van iedere vakbond, is het N.S.V. ook net als iedere vakbond opgebouwd. Zoo is het ook verplicht mee te gaan doen aan georganiseerd overleg, collectieve contracten, enz. Eenmaal op die weg kan het N.S.V. die niet meer verlaten, zonder zich zelf te gronde te richten. De beginselverklaring wordt daarna zoo uitgelegd, dat die in overeenstemming met deze doelstelling is. Nu kan het N.S.V. niet alleen evenmin als welke andere vakbond ook in strijd gaan, zonder de organisatie in gevaar te brengen, het ergste is, dat het datgene waar het juist op aankomt nooit kan propageeren. Wat tegen de arbeiders gezegd moet worden is: "Doet het zelf"; het N.S.V. kan alleen zeggen: "Kom bij ons". Op die manier brengt het nog grooter versnippering van krachten. Zoo zal het N.S.V. dus net als alle vakbonden te kiezen hebben tusschen twee dingen, of te verdwijnen, of in de strijd tegenover de arbeiders te komen te staan. Aan de andere kant hadden we tegenover de anderen de loonstrijd door de arbeiders zelf en tegen de vakbonden in te verdedigen.

Dat ons dit slecht gelukt is blijkt uit de afloop van de P.M. De scheuring kwam tot stand, zonder dat de verschilpunten klaar gesteld werden. Degenen die naar het N.S.V. wilden, voelden zich in de minderheid en trokken zich vrijwillig uit de discussie terug, teneinde de anderen in de gelegenheid te stellen verder hun zaken te regelen. Besloten werd het oude Verbond van Revolutionaire Jongeren op te heffen en voorloopig een nieuw verbond op te richten, dat de B.O. zou propageeren en definitief opgericht zou worden op een nader aan te kondigen landelijke bijeenkomst. Daar zouden ook uitgenodigd worden andere groepen, die ook op het B.O. standpunt stonden. Er werd een Voorloopige Commissie gekozen, die het landelijk Congres zou voorbereiden.

Practisch viel het Verbond van Revolutionaire Jongeren in drie hoofdgroepen uiteen:

- 1) Zij die naar het N.S.V. gingen.
- 2) Zij die propagandakernen wilden gaan vormen, om de bedrijfsbezetting te propageeren.
- 3) Zij die in geen van beide groepen vertrouwen hadden en zich voorloopig zonder eenig verder organisatorisch verband terugtrokken, deze groep was zeker niet de kleinste.

Het wachten was nu op het Congres. We wisten niet wat de discussies daar zouden brengen. Het nieuwe verbond zou zich uitspreken te en de partijen,

tegen de vakverenigingen,
tegen alle leidersopportunisten,
voor de onteigening der productiemiddelen,
voor de nieuwe economische organisatievormen.

Deze grondslag was erg algemeen en liet nog ruimte voor verschillende uitleg. Het zou wel onmogelijk zijn om op deze grondslag, zonder nadere omschrijving, te werken. Bij ieder praktisch voorkomend geval zouden de verschillende meningen weer tegen elkaar opbotsen. Toch beschouwden we dit Congres als een stap in de goede richting. We besloten dan ook er aan mee te doen en werkten stellingen uit (die we de vorige maal in ons P.I.C. hebben afgedrukt) als mogelijke grondslag voor discussie.

Er was nog een andere groep die voor het Congres in aanmerking kwam, de K(ommunistische) A(rbeiders) P(artij). De K.A.P. is ontstaan uit een oppositie in de 3e Internationale. Ze stond op het standpunt van de B.O. Verder waren er in de K.A.P. allerlei tegenstellingen, zoo ook de tegenstelling die op de P.M. ook naar voren kwam: Of we acties die door de arbeiders zelf gevoerd worden, en die niet met ons inzicht overeenstemmen, kunnen bestrijden, of dat we die moeten ondersteunen (wat nog niet zeggen wil, dat we van critiek hoeven af te zien); of we partijpolitiek moeten voeren, of klassepolitiek. Op het laatste standpunt stonden de tegenwoordige Internationale Communisten, op het eerste de tegenwoordige K.A.P. Verder verdedigt de K.A.P. de theorie van de doodscrisis: Het kapitalisme gaat aan zijn eigen tegenstellingen onder en kan dus de arbeiders geen bestaansmogelijkheid meer geven. Hieruit leiden ze af dat de arbeiders, zoodra ze dit maar algemeen inzien, wel tot de revolutie over zullen gaan. Dat de arbeiders dat niet doen, komt volgens hun omdat ze nog hoop hebben dat het kapitalisme nog wel eens door de crisis heen zal komen. Daarom verzetten ze zich tegen elke loonactie, ze zeggen dat die de arbeiders sterkt in het geloof, dat lotsververbetering mogelijk is, en ze op die manier van de revolutie afhoudt.

Ook de K.A.P. trof maatregelen voor het Congres. Ze conferereerden een paar maal met Kooiman in Den Haag, en kwamen tot de overeenstemming, dat Kooiman het standpunt zou verdedigen, dat de richtlijnen die op de P.M. waren aangenomen iedere loonactie uitsloten. Ze zouden dus verhinderen dat over dit punt verder werd gestreden, iedereen die het hier niet mee eens was moest zonder meer worden afgesneden. In de Voorloopige Commissie hadden ze verder nog Sin Korper, die sterk onder hun invloed stond.

De Voorloopige Commissie zelf gaf een manifest uit: "Alarm". Hieruit bleek duidelijk dat onder de Rev. Jong. zelf nog lang geen eenheid van meening was. "Alarm" bevat naast een paar artikelen die het standpunt Kooiman-Korper weergeven ook een hoofdartikel: "Machteloze vakbonden en partijen!", waarvan wij volkomen met de strekking accoord kunnen gaan.

Hierover kunnen we, na het voorgaande, vrij kort zijn. Op het Congres waren, behalve persoonlijke belangstellenden, als groepen alleen tegenwoordig: de K.A.P., de Int.Comm. en de voormalige Rev. Jong. zelf. Het Congres werd ingeleid door Kooiman, waarop de discussie volgde. Menschen die op onze stellingen in wilden gaan werden door de voorzitter (Sin Korper) terecht gewezen, dat deze stellingen niet van de Rev. Jong. uitgingen. De heele vergadering door stelde hij het voor alsof deze stellingen onvereinigbaar waren met het standpunt van de Rev. Jong.; hoewel ze daar nooit besproken zijn en het zelfde standpunt in "Alarm" wordt verdedigd. Overigens zou dit ook niet een Congres zijn van de Rev. Jong. alleen, maar van allen die op het standpunt van de revolutionaire B.O. stonden.

Toch liepen de discussies onvermijdelijk aldoor over het vraagstuk hoe we in de strijd van alle dag moeten staan. Tijdens de discussie verdedigde Kooiman de opvatting, dat arbeiders die in staking gaan tot het reactionaire deel van de klasse behooren, en dat het in zoo'n geval de taak van de revolutionaire kern is de werklozen op te roepen om zoo'n bedrijf voor de arbeidersklasse te bezetten. Wij konden hiertegen opmerken dat een propaganda organisatie die het politieke doel beoogt het kapitalisme omver te werpen door zijn doelstelling een politieke partij is (dit was ook al door anderen naar voren gebracht). Wanneer zoo zoo'n partij tegen de wil van de meerderheid in, een minderheid oproept om de bedrijven te bezetten, zooals Kooiman dat wil, en dus met zoo'n minderheid dictatuur uitoefent over de meerderheid, dan is dat niet anders dan de gewone bolsjewistische partijdictatuur over het proletariaat, die we allen bestrijden.

Na de pauze las de voorzitter een "ordevoorstel" voor, ingediend door "enkele personen uit de vergadering". In dit "ordevoorstel" werd voorgesteld de discussies te staken en over te gaan tot het stichten van een organisatie die zich, als we ons goed herinneren, uitsprak tegen partijen, vakverenigingen en reformisme, waaronder alle loon-STRIJD mee was inbegrepen. "Enkele menschen uit de vergadering", in dit geval bleken het leden van de K.A.P. te zijn, stelden voor dat alleen de Rev. Jong. hierover zouden stemmen. De voorzitter stelde dit "ordevoorstel" zoo voor alsof het alleen maar inhield tot de verdere afwerking van de agenda over te gaan. In de vergadering was algemeene verwarring; de meesten wisten niet wat er precies aan de hand was; plotseling bleek het voorstel te zijn aangenomen. Het "Congres" was plotseling weer veranderd in een klein groepje revol. jong. (hoogstens 15 uit Amsterdam en enkele Groningers). De K.A.P. stelde er prijs op er verder bij te mogen blijven.

Wat we uit dit Congres kunnen zien is:

- 1) Dat het blijkbaar nog niet de tijd was om tot een samenvatting te komen van die krachten, die de zelfactiviteit van de arbeiders willen propageeren.

2) Dat het zelfs op een congres voor het oprichten van revolutionaire bedrijfskernen mogelijk is om met een "ordevoorstel" politiek te maken. De richtlijnen van de groep werden al voor het congres door enkele personen vastgesteld, juist omdat ze wisten dat er verschil van meening was, de discussie erover werd op het congres gesaboteerd, toen de meerderheid de meening van de K.A.P. en van Kocinan niet bleek te deelen werd met een gewone bolsjewistische vergaderingsmanoeuvre van een "ordevoorstel" de zaak doorgedreven. Niet iedereen die zich geroepen voelt om de arbeiders leiding te geven is in staat een vergadering regelmatig te laten verlopen.

3) Dat het congres al van te voren niet het vertrouwen had van het overgrote deel van de anarchistische jongeren, gezien de slechte opkomst van die kant.

4) Dat de K.A.P., nu ze alle mogelijkheid mist om in de praktische klassenstrijd actief werkzaam te zijn, met alle middelen moet probeeren "veroveringen" in andere groepen te maken; een andere mogelijkheid om te werken hebben ze niet; het komt dus hierop neer dat de K.A.P. een doodscrisis doormaakt.

Hoe het verder met de oprichting van het nieuwe verbond is gegaan kunnen we niet mededeelen. Een organisatie die onder deze omstandigheden geboren werd zal het wel niet lang maken.

ZE LEEREN HET AL AARDIG!

Behalve bovenstaand verslag van het congres van 5 Juli ontvingen wij van een onzer leden nog de volgende beschouwing over hetzelfde onderwerp:

Toevallig kreeg ik de text van het tooneelspel in handen, dat op 5 Juli '31 te A'dam in "Handwerkers Vriendenkring" werd opgevoerd. Het luidt als volgt:

"Het Verbond, overwegende dat nog nimmer klaar en duidelijk is omschreven, wat onder bedrijfsorganisatie ~~XXXXXXXXXXXX~~ dient te worden verstaan;

overwegende voorts, dat het nodig is, voor de propaganda der revolutionaire beginselen onder de arbeidersklasse, klaar en duidelijk te omschrijven de taak, die de onderdrukte massa heeft op zich te nemen in de strijd voor een logisch geordende en gezonde samenleving;

besluit voor het komende jaar de volgende omschrijving ten aanzien van het standpunt der bedrijfsorganisatie als juist te erkennen en daarvoor alle krachten in te spannen, om deze gedachte onder DE ARBEIDERSKLASSE te propageeren.

De tegenwoordige maatschappij met haar eigendomsverhoudingen is de bakermat van allen strijd, dien we dagelijks in meerdere, of mindere mate waarnemen. Waar deze eigendomsverhoudingen er toe leiden, dat enerzijds een kleine groep van bezitters zich steeds meer verrijkt, terwijl anderzijds onder de niet-bezitters steeds grootere armoede en ellende gaat heerschen, (denk aan de miljoenen werklozen), daar is het duidelijk, dat alle z.g. sociale hervormingen, die de eigendomsverhoudingen niet aantasten, hoogstens kunnen leiden tot een beetje meer of minder welvaart onder EEN DEEL van de niet-bezittende klasse. Het Verbond wijst daarom allen strijd voor lotsverbetering binnen het raam van het kapitalisme van de hand en wil zich bepalen tot die daden, die de eigendomsverhoudingen aantasten. Waar onder eigendomsverhoudingen verstaan wordt het in 't bezit hebben van grond, fabrieken, mijnen, schepen, kortom alles wat nodig is, om de menschheid van de noodige levensbehoeften te voorzien, daar is het duidelijk, dat dus ook de kracht der arbeidersklasse niet is gelegen in lichamen, die buiten het bedrijf staan, als gemeenteraden, provinciale staten, parlement maar juist in de bedrijven, waar ze zelf werkzaam is. De arbeidersklasse heeft dan ook tot taak, zich speciaal toe te leggen op het in 't bezit nemen der bedrijven; zich dan bedrijfs-gewijze organiseren, om zochende zelf, als hoofd- en hand-arbeiders te zamen, in onderling overleg de productie en distributie te regelen.

Voor de propaganda van deze denkbeelden is een verbond nodig, dat in overeenstemming met deze grondgedachte is georganiseerd. Derhalve is nodig, dat zij, die op dit standpunt staan, kernen gaan vormen in de bedrijven en dat de werklozen kernen van werklozen gaan vormen. Plaatselijk vormen deze kernen een federatie van bedrijfskernen. Deze plaatselijke federatie's vormen te zamen het Landelijk Verbond van bedrijfsfederatie's. Om nu de propaganda zoo intensief mogelijk te kunnen voeren, is / 't nodig, dat in elke plaats ieder lid aan de plaatselijke bedrijfsfederatie opgeeft, : naam, adres, beroep, waar werkzaam en hoeveel arbeiders op dat bedrijf werkzaam zijn, ten einde bij alle voorkomende gelegenheden onmiddellijk de bedrijven van het noodige propagandamateriaal te voorzien. .... Op grond van deze overwegingen besluit het congres:

1. Onder bedrijfsorganisatie wordt verstaan: De organisatie van hoofd- en handarbeiders op één bedrijf werkzaam, die na ontiening van het bedrijf in onderling overleg het bedrijf beheeren;
2. De bedrijfsorganisatie omschreven in punt 1 te propageeren: a. Door middel van de bedrijfs- en werklozenkernen; b. In het algemeen, bijv. bij verkiezingen enz.; c. bij actie's onder bepaalde vakarbeiders; en d. Bij actie's in bepaalde bedrijven;
3. De volgende organisatievorm aan te nemen: de werkende leden vormen bedrijfskernen, de werkloze leden werklozenkernen. Deze kernen vormen te zamen plaatselijke federatie's van bedrijfskernen. De plaatselijke federatie's van bedrijfskernen vormen te zamen het LANDELIJK VERBOND VAN BEDRIJFSFEDERATIE'S."

De regisseurs van de voorstelling hadden dit stuk echter niet van te voren gepubliceerd en wilden de primeur klaarlijk voor 't slot van het congres bewaren. Overigens een heel lofwaardig streven, omdat er geen chijn is aan een congres zonder verrassingen.

Om de verrassing nog te verhoogen, publiceerde de Voorloopige Commissie wel een MANIFEST, waarin ze de argelooze voorstanders van revolutionaire bedrijfskernen toeriep:

"Personen en Groepen, die met onze beginselen sympathiseeren worden uitgenoodigd tot bijwoning van het Congres TOT OPRICHTING (cursief van schrijver dezes) van het Landelijk Revolutionair Verbond voor de propaganda der idee van de bedrijfsorganisatie. Vastgesteld zullen moeten worden de organisatievorm, onze houding bij bedrijfsconflicten, die onder de werkloozen, tegenover den oorlog - en de richtlijnen der propaganda voor de bezetting der bedrijven en de BEDRIJFSORGANISATIE'S."

Enfin, we vlogen er in! We namen de voorstelling voor ernst. We meenden, dat ook wij tot de oprichters van het Landelijk Revolutionair Verbond zouden behooren en daarom legden we onze zienswijze aan het congres voor. (Van te voren afgedrukt in "De Arbeider" en uitgereikt aan alle congressisten). Maar het bleek heelemaal niet de bedoeling te zijn, om de richtlijnen voor het op te richten Landelijk Verbond gemeenschappelijk te bepalen. 't Kooiman hield een inleiding over bedrijfsorganisatie, waarbij hi verschillende onthullingen deed over de oermensch van voor 100 000 jaar in verband met de revolutionaire bedrijfskernen. Daarop volgde de discussie, waarbij de voorzitter er op wees, dat we ons moesten bepalen tot de inleiding van Piet. Toch bleek wel, dat er geen eensgezinde opvatting omtrent de taak der revolutionaire kernen in het congres aanwezig was.

Wat nu te doen? De opvattingen van de voorloopige Commissie stuitte op tegenstand vanuit het congres. Moest de zaak nu voorloopig aangehouden worden, om de verschillende standpunten tegen elkaar af te wegen, om in gemeenschappelijke discussie tot klaarheid te komen? De Voorloopige Commissie besloot anders. Ze ging direct over tot de oude partij-methodes, door 't uitwerpen der oppositie door tot "stemming" over te gaan. Er werd een "ordevoorstel" ingediend, dat behelsde de discussie te sluiten en over te gaan tot stemming over 't ontwerp-program van de afd. A'dan van de voorloopige Bond.

Hé? Ontwerp-program? Nooit van gehoord! Maar dat was ook heelemaal niet nodig. De voorloopige commissie bepaalde, dat alleen de leden der voorloopige organisatie mochten stemmen. We behoeften het document dus niet te kennen! (We drukten het hierboven af). "WIJ BESLISSEN BIJ U, OVER U EN ZONDER U" was de lijfspreuk der nieuwbakken "Radenorganisatie". Zoo werd dan het ontwerp-program na voorlezing, zonder discussie, met algemeene stemmen aangenomen. (Ongeveer 25 man van de 150 congressisten). Zoo werd een nieuwe politieke partij geboren, die reeds bij de geboorte

de kenmerken der partij-politiek mee kreeg.

Nog op het congres hebben we tegen dit gedoe geprotesteerd, zonder ons er echter al te warm om te maken. Bij deze gang van zaken was het ons terstond duidelijk, dat het toch niet mogelijk is, een behoorlijke kernen-organisatie te scheppen, als men zich van allerlei trucs bedient. We doen daar niet aan mee.

=====

REVOLUTIONAIRES-IN-DE-SDAP.

=====

II.

(In het eerste artikel gaf de inzender van dit schrijven een beschouwing over tweerlei oppositie in de SDAP. De eene noemde hij een academische oppositie en de andere een proletarische positie. Onze lezer gaat dan als volgt verder:)

Hoewel wij de critiek op de revolutionairen in de SDAP aan de uitgevers van het PIC zullen overlaten, stippen we hier toch reeds enkele bezwaren aan:

Heeft de SDAP werkelijk ~~KWAKWAK~~ VERTROUWEN van zooveelen? Is dat vertrouwen zóó diep geworteld? Is 't niet juist, en NIET slechts onder de werkloozen, aan het afnemen? En dit vertrouwen is het uitgangspunt van de gansche gedachtengang! Ontbreekt dit vertrouwen, of is de mate er van niet zoo groot als de aanhangers der proletarische positie veronderstellen, dan valt hun gansche strijdwijze.

En dan: wij kunnen meegaan met hun ideeën over proletarisch, academisch, anti-religieus, oppositie en positie - maar kan de proletarische positie proletarisch zijn? Al stellen ze zich bewuster en duidelijker proletarisch in dan de academische "Socialist", ze zullen m.i. toch steeds "vanboven af" moeten werken, omdat zij zich richten tot arbeiders-partijleden. "Proletarische strijdwijze" betekent voor ons die strijdwijze, waarbij men zich recht regelrecht tot de arbeiders als bedrijfsarbeiders. Dit kan men niet in 'n partij (welke dan ook), en daarom schijnt de proletarische positie toch academisch te moeten blijven.

De voorstanders der B.O. zijn hierin een stap verder. NATUURLIJK ZOU DE STICHTING VAN B.O.'S, EN HUN VEREENIGING IN EENALG. ARB. BON. OP 'T OOGENBLIK EEN DWAASHEID ZIJN, IMMERS UITLOOPEND OP 'N ZOOVEELSTE KLEINE SECTE. Zoo'n Alg. Arb. Bond moet werkelijk algemeen zijn. De weg daar heen, en in de eerste plaats naar de BO's, zal gebaad moeten worden door directe propaganda onder bedrijfsarbeiders, vóór de zelfwerkzaamheid der arbeiders, vóór de BO, vóór de vrij-communistische samenloving, te verwezenlijken door de sociale revolutie, tegen partij en vakbeweging; in een later stadium zal men kunnen overgaan tot het uitgeven van bedrijfskranten. Indien de taktiek der BO juist is, dan doet 't er niets toe, dat ernstige conflicten (oorlog, fascisme) de

stichting van BO's zullen verrijden: de taktiek ter verkrijging van BO's: verdieping van het inzicht, vergroting van het zelfbewustzijn, eventueel 't uitgeven van bedrijfskranten, zal dan toch juist zijn. Dit lijkt me 'n voordeel boven de strijdmethode der proletarische positie binnen de SDAP. Tenminste: ik vraag me af, wat deze menschen zullen doen, als de SDAP in elkaar dondert (door oorlog, fascisme, bolsjewisme of wat ook). Zij, die propaganda voeren in de bedrijven, zullen met hun werk kunnen doorgaan. Bovendien zijn de B.O's de voorlopers & der organisatorische eenheden van de vrij-communistische samenleving eenheden, die garandeeren, dat de arbeiders zelve de volle zeggenschap over hun productie hebben.

Van groot belang is ook, dat met (goede) bedrijfskranten 't directe contact met de arbeiders groot is, en zij niet aangespoord worden, maar weer eens van 'n nieuwe organisatie lid te worden. En dit laatste is uiterst belangrijk in deze tijd; 't geen ook geweten wordt door de Proletarische Positie in de SDAP; ook deze richt zich tot de arbeiders-zocals-ze-zijn, via de eenige organisatie, die daarvoor in aanmerking komt.

De Gortersche idee van de directe actie in de bedrijven wordt; zij 't geheel anders gemotiveerd, ook voorgestaan door de "zuivere" (dwz, niet-syndicalistische) ~~XXXXXXXXXX~~ sociaal-anarchisten. Vele anarchisten zijn voorstanders van 'n vaag soort "vrijheid", erkenen geen enkele discipline (pogen met die "vrijheid" hun bandeloosheid te dekken). zijn om die reden wars van iedere politieke en economische organisatie (de IAMV kan er net mee door). "verachten de massa", en weten geen enkel redelijk middel aan te geven, om de maatschappij "van vrije individuen in wederkerig dienstbetoon" te verwezenlijken. De verstandigsten onder hen zagen in, dat zonder organisatie niets te bereiken valt, en dat, vooral in West-Europa en N.Amerika, 't juist de massa is, waar de uiteindelijke beslissing ligt. Welke organisatie vorm moesten zij verkiezen? Iedere partij met centralistische tendenze ("proletarische staat") werd natuurlijk afgewezen. Er bleef niets anders over, dan de federalistische idee der "vrije sowjets", die trouwens het eerst door anarchisten werd voorgestaan. Hoe dan echter productie en distributie geregeld moeten zijn, zoo, dat de arbeiders per slot van rekening toch weer niet afhankelijk worden van 'n administratie, 'n statistiekburo, kortom, 'n bureaucratisch apparaat - daarop blijven zij het antwoord schuldig., evenals trouwens bijna alle andere revolutioneeren. De Gr.v.Int.Comm.in Holland hebben op dit gebied baanbrekend werk verricht.

't Werken in de Proletarische Positie is gemakkelijker dan ~~XXX~~ actie onder de bedrijfsarbeiders voeren.: zeer helder inzicht is terde ge nodig - doch 't is meer praten dan werken. 't Uitgeven van 'n bedrijfskrant is 'n zeer moeielijk werk, waarbij de opsteller 't grootst mogelijke contact met arbeiders uit zooveel mogelijk takken van bedrijf moet hebben. (Zoolang 'n arbeider uit dat bedrijf het zelf niet doet). Dan kan 't sukses groot zijn. Is 't vertrouwen der arbeiders in hun vakorganisaties echter inderdaad zeer groot, dan zal actie in de bedrijven veel minder uitwerken dan men bedooft.

Samenvatting.

Zoo hebben we willen aantonen, dat er slechts twee mogelijkheden zijn: versterkt de proletarische positie in de SDAP, of helpt mee, bij 't uitgeven van theoretisch werk en van bedrijfskranten. Iedere die Kiezen wil, zal moeten nagaan, de sterkte van de banden tusschen arbeider en vakorganisatie.

Voor ons is dit geen vraag meer, en behalve de bovengenoemde bezwaren, kan men nog zeggen, dat, waar de massa's in verzet komen, zij de SDAP haten als de pest. Op deze arbeiders heeft 't streven van de proletarische positie geen invloed meer. Men kan dit duidelijk in Duitschland zien, en in de afgelopen winter in Holland onderde werklozen. De revolutionaire SDAPers staan dan machteloos tegenover de verfoeielijke taktiek van CP en RVO. De tijd dat de SDAP, (wier geweldige invloed we toch vooral niet mogen onderschatten) 'n gevestigde positie had, is voorbij. Europa kraakt en de partijen kraken mee. 't Dreunt. En dan hebben wij, onafhankelijk van eenig partijverband, den arbeiders de waarheid te zeggen en niets dan de waarheid.

.....
(OPMERKING: Hélaas kunnen we het verschil tusschen die positie en die oppositie nietaanvoelen. We komen echter op deze zaak terug. Red.)

VERANTWOORDING: A te Z.F 1,20, W te Z F 1,20, T.te Z F 0,60, J.te Z F 1,20. E.R.M. te A en H.M. te A ieder F 1.

De "GRONDBEGINSELEN DER COMMUNISCHE PRODUCTIE EN DISTRIBUTIE" zijn nu voor verzending gereed. Toezending na ontvangst van F 1. per postwissel of Gem.Giro 0 2885.

De eerstvolgende PIC verschijnt begin Sept.

Vierde Jaargang No 20.
December, No 2.

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

1931

Voortzetting programdiscussies in de Duitsche Radenbeweging.

In No 16 van deze jaargang, October No 2, drukten we een brief af van de AAUEafdeeling Frankfurt a/Main, waarin gevraagd werd naar ons standpunt in de kwestie: dubbelorganisatie of eenheidsorganisatie, of anders gezegd: kan een lid van de Union tegelijk lid van een of andere politieke partij zijn? We zijn met de bespreking van deze kwestie in onze groepen wat laat begonnen, en konden er niet meer mee klaar komen. Om toch voor Kerstmis met wat voor de dag te komen hebben we de verschillende ontwerpen, die voor het antwoord waren gemaakt, alle drie afgedrukt; de eerste twee geven de meening van de meerderheid weer, het derde is het standpunt van de minderheid.

Dubbelorganisatie en fractievorming in de Unionsbeweging.

I.

Op het oogenblik is de kwestie van de dubbelorganisatie nog een van de punten, die een nauwere aansluiting van de Unionsbeweging in Duitschland in de weg staan: de AAUE wijst het bestaan van een politieke partij naast de Unionsbeweging van de hand, als zijnde schadelijk voor de revolutionaire ontwikkeling, de AAU (of in ieder geval een sterke strooming in de AAU) erkent de mogelijkheid, dat naast de AAU zich in de toekomst een politieke partij kan ontwikkelen, die in de revolutie een drijfkracht voor de ontwikkeling zal zijn. Dit is het punt van verschil. De overeenkomst bij beiden is, dat de Unionsbeweging in ieder geval los van alle partijen dient te staan, om geheel zelfstandig haar gedragslijn vast te stellen.

Bij deze stand van zaken lijkt het ons tamelijk overbodig een twistpunt van dit verschil in opvatting te maken. Ten eerste omdat de overeenstemming veel grooter is dan het verschil en ten tweede, omdat dit punt van verschil gaat over een kwestie van toekomstige ontwikkeling, dus van een kwestie die niet geheel kan worden over-